

แดดบ่ายเหวี่ยงเงาของเขายาวนำไปบนพื้น ระหว่างที่อึกก็ก้าว
จากอาคารตรงไปยังรั้วโรงเรียนศุภพล ช่วงเวลานี้ เงานั้นยังดูไม่สูง
ยาวเท่าเขา---นักเรียนชายผู้สูงเป็นอันดับต้น ๆ ของห้อง ม. 4/1
สิ่งที่คุณจะเหมือนกันก็เพียงรูปร่างผอมจนดูแก้งก้าง

ลมเฉื่อย ๆ พาเสียงโหวกเหวกลอยตามมาจากด้านหลัง ไม่
ต้องหันไปเด็กหนุ่มก็พอจะนึกภาพออก *ไอ้พวกเด็ก ม. 3 คงกำลัง
ขนอุปกรณ์ประท้วงมาขึ้นรถที่จอดรออยู่น้ำอาคารเรียน*

รุ่นน้องอายุห่างจากเขาแค่ปีเดียว แต่กลับก่อเรื่องไม่ได้ขาด
พวกนั้นเคยโหมกระแสด่าว่าบาตรอาจารย์ คัดค้านนโยบายโรงเรียน
ทำตัวเกรียนใส่รุ่นพี่ ฝ่ายปกครองปวดหัวเพราะรับมือยากขึ้นทุกที
ทุกวันนี้โลกหมุนเปลี่ยนทิศ ขึ้นทำอะไรผลิผลาม โรงเรียนอาจถูก
พวกเด็กเหลือขอนี้ตีประจานไปทั่วประเทศหรือทั่วโลก

รุ่นในโรงเรียนไม่พอ ได้ยินว่าวันนี้พวกมันตั้งใจจะไปชุมนุม
แถวแหลมแท่น ร่วมกับเด็กโรงเรียนคู่อริที่มีอาจารย์กล้าฉม
นักเรียน แถมยังอัดคลิปแพร่ไปทั่วอินเทอร์เน็ต ว่ากันว่าอาจารย์
โรงเรียนนั้นอาศัยความสนิทสนมขอให้ผู้ปกครองเด็กยกโทษให้ ทั้ง
สองฝ่ายตกลงกันด้วยดี แต่คนนอกกลับไม่ยอม ดึงดันจะเอาเรื่อง
ทางกฎหมาย แล้วไอ้พวกรุ่นน้องเขานี้ก็เฮลละโลไปร่วมด้วย!

พวกมันเอาเวลาพักกับหลังเลิกเรียนมานั่งทำป้ายประท้วงอยู่

หลายวัน เพื่อสุดสัปดาห์นี้จะขับรถมาชนไปร่วมชบวน รุ่งพีและอาจารย์เฝ้าเตือนว่าอย่าไปยุ่งเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับตัวเอง พวกมันกลับย้อน ‘นี่แหละเกี่ยวที่สุดซะ ใครจะรู้ว่าวันหนึ่ง ไอ้กระแกล้อ้นผมนักเรียนแล้วอัดคลิปแฉอาจจะวนมาที่โรงเรียนเราบ้างก็ได้ ต้องตัดไฟแต่ต้นลม!’

‘हां! ศุภพลเคยบังคับนักเรียนตัดรองเท้าหรือชาวสามด้านกับเขาซะที่ไหน

โรงเรียนของอັกก็เป็นโรงเรียนเอกชนชายล้วนชั้นดี นักเรียนได้รับอนุญาตให้ไว้ผมยาวกว่าปกติ ทำผมอิงแพชั่นก็ได้ แกรมยูนิฟอร์มก็ดูดีจนไม่น่าหวังว่าจะโดนประท้วงขอใส่ชุดอย่างอื่น

แต่พวกมันก็ยังคิดจะอุทริประท้วง!

เงามืดเคลื่อนผ่านมาปกกาย เด็กหนุ่มมองพื้นแล้วแหงนขึ้นมองฟ้า นึกถึงสุริยคราสอันมีส่วนเกี่ยวข้องกับตำนานคำสาปกลับของศุภพล ที่แท้เมฆหนาผืนใหญ่กำลังสยายไปยังเหนืออาคารเรียนอັกก็หงายหน้าตามจนเอี้ยวไปหยุดมองด้านหลัง

เป็นจังหวะเดียวกับที่รถคันหนึ่งเคลื่อนจากทางลาดใต้อาคารเรียน พุ่งเข้าหารถอีกคันที่จอดอยู่หน้าอาคารด้านล่าง---คันที่ไอ้พวกหัวแข็งกำลังชนป้ายประท้วงขึ้นท้ายกระบะ!

“เฮ้ย! ระวัง!”

เสียงร้องและปลายนิ้วชี้ของเขาเรียกให้พวกมันหันตาม เด็กหัวแข็งร้องตกใจ โดดกระเจายได้ทันพอดีกับที่รถตู้ของโรงเรียนพุ่งลงมากระแทกรถกระบะของพวกมันดังโครม!

เสียงหนึ่งตะโกนออกมาจากกลุ่มนั้น “น้ำสิทธิ์ไม่ได้อยู่บนรถ!” น้ำสิทธิ์คือคนขับประจำโรงเรียน

“แกจอดแล้วล้มดิ่งเบรกมือหรือไงวะ!”

ไฉ่พวกนั้นโวยวายคาดการณ์กันเสียงสั่น ขณะที่อัคร์ก็ประหวัดถึงผู้รับผิดชอบรายนั้นซึ่งเขาเพิ่งแยกจากมา

“กูเกือบถูกทับตายแล้วอ๊ะเหี้ย!”

เสียงดั่งดิ่งดังกล่าวลากความคิดเขาไปยังสิ่งที่เพิ่งคิดถึงเมื่อครู่เกือบถูกทับตาย สุริยคราส...คำสาป!

ซึ่งใจจะก้าวไปหาเด็กพวกนั้น แต่เห็นว่าไม่มีใครเป็นอะไร แดมแต่ละรายยังปากเก่งกันเหมือนเก่า คนเป็นรุ่นพี่จึงกลืนน้ำลายหนีดลงคอ หันคืน ก้าวพ้นจากประตูรั้วโรงเรียนเพื่อกลับบ้าน

แวนหนึ่ง เด็กหนุ่มเห็นร่างผอมของใครบางคนยืนฟุ้งสายตามาจากอีกฝั่งถนน ครั้นรู้สึกตัวว่าเขาเพิ่งจ้อง เจ้าตัวก็หันขวับ ก้าวไว ๆ หายไปทันที

Ep 1

Lenticular Clouds

- 1 -

“ไอ้ห่วย! ไทศัพท์มึงก็ห่วย! ไอแพดมึงก็ห่วย! ห่วยเหมือนตัวมึงแหละ!”

“กูห่วยแล้วนักหัวฟ่อง---!”

“ไอ้โรงเรียนหานี้ก็ไม่เลิกให้ใส่ยูนิฟอร์มซะที ต้องใส่ชุดแบบเดียวกับมึง ชายขี้น้ำเขาฉิบหาย!”

“พอ!” อักก็กระซอกปีกรุ่นน้อง ร่างเล็กกว่าเขาลอยห่างจากที่กำลังจะโจนเข้าหาคุณครูนี้

“ปล่อ-!” คนถูกลากยังฮึดฮัด คำพูดไม่ชัดเจนเพราะผลจากหมัดคู่อริทำให้แก้มเริ่มบวม

“อยู่หนึ่ง ๆ กูเป็นสารวัตรนักเรียนนะโว้ย!” เด็กหนุ่มตะคอกแล้วออกกำลังลากปีกเจ้าตัว

คนฮึดฮัดยิ่งเซห่างมา ถึงกระนั้นก็ยังสะบัดหน้ามาแยกเขี้ยวใส่ “สารวัตรแล้วโวะ!”

เขาชะงัก หน้าชาไปแวบหนึ่ง

เซี่ย! เสือกจริงของมัน!

ก็เหมือนอำนาจของอาจารย์ หรืออำนาจของฝ่ายปกครองเวลาแค่ไม่กี่ปี จากตำแหน่งสารวัตรนักเรียนอันเกรียงไกร เป็นที่เกรง

ขามของใคร ๆ ในโรงเรียน เดียวนี้กลับไม่มีใครเห็นหัว แม้แต่ปลอกแขนแดงอันเป็นสัญลักษณ์ของตำแหน่งนี้ ไอ้พวกหุ่นน้องแสบ ๆ ยังเอาไปหยันกันว่าดูสะเหลือ และไม่เข้ากันเลยแม้แต่ร้อยกับสูทดำ แขนยาวตัวนอก และกางเกงขาสั้นสีเดียวกัน อันเป็นเครื่องแบบนักเรียนของศุภพล

ความรื้อนฟุ้งออกหู มือที่ขยำท่อนแขนอีกฝ่ายอยู่ขยับแน่น หากมองทะลุลงใต้แขนเสื้อได้ คงเห็นกล้ามเนื้อของเขาเกร็งขึ้นเป็นลูกและมีเส้นเลือดตึงกระจุก “งั้นมึงก็รักษาชื่อโรงเรียนหน่อย คนข้างนอกมันมองเข้ามาเห็นพวกมึงตีกันอยู่หน้าประตูโรงเรียนนี่นะ เห็นมั๊ย!”

หุ่นน้องไม่ทันคำนวณอะไร ไม่ใช่เพราะพวกมันเห็นจริงว่าในความคลาดคล้าของยามเช้า ขณะนี้ผู้ปกครองและนักเรียนจากทั้งในและนอกรั้วโรงเรียนต่างหันมาเป็นตาเดียว ทว่าเพราะแรงกระชากที่หนักกว่าเก่าต่างหาก

คนถูกกระชากร้อง “อ๊อ!” ปลิวตามมืออັกก็ลิกเข้ามาด้านในฝั่งอาคารเรียน

ห้องฝ่ายปกครองตั้งอยู่ชั้นล่างทางปีกขวา ตัวอาคารเรียนนั้นเป็นตึกเก่าแก่สี่ชั้น ทอดตัวยาวโอบรอบสนามหญ้าสามด้าน ได้รับการบูรณะและทาสีใหม่จนดูสวยทัดกับโรงเรียนอินเตอร์ชื่อดัง ๆ ได้เลย ฝ่ายบริหารให้ความสำคัญแก่เรื่องนี้ ค่าที่มันมีส่วนส่งเสริมภาพลักษณ์ของโรงเรียนนานมา *ภาพลักษณ์ที่ไอ้พวกเด็กห่ามีแต่จะทำลายลงทุกวัน!*

มัธยมชายศุภพลเป็นโรงเรียนเอกชนเก่าแก่ มีชื่อเสียงทั้งเรื่องการเรียนและระเบียบมารยาทเป็นอันดับต้น ๆ ของภาคตะวันออก ก่อตั้งตั้งแต่ พ.ศ. 2510 ประวัติของตระกูลผู้ก่อตั้งโลดโผน

พันลึกยาวนานยิ่งกว่านั้น จนเป็นเรื่องเล่าขานของคำสาปลึกลับที่
จวบปัจจุบันก็ยังร่ำระบือ

เพิ่งเจ็ดโมงกว่า แต่อากาศร้อนจนเหงื่อโซมหน้า นำหงุดหงิด
ที่สูญหรุของโรงเรียนช่างไม่เข้ากับอากาศเมืองไทยอย่างที่ไอพวก
นักเรียนตัวร้ายว่าไว้จริง ๆ ปกติอ๊กก็ไม่ยอมให้ใบหน้าหล่อเหลา
เกลี้ยงเกลาของตัวเองหมองลงด้วยสาเหตุใด ๆ---ใช้*ภาพลักษณ์เป็น*
สิ่งสำคัญสำหรับศุภพล มันจึงสำคัญด้วยสำหรับ*สรวัตร์นักเรียน*
ผู้เป็นตัวแทน 'สำคัญ' ของโรงเรียนนี้ อย่างไรก็ตามนี้เขาไม่มี
โอกาสแม้แต่จะล้างผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับเหงื่อ ไอ้แสบข้างกายไม่วาย
ทำฤทธิ์ มันยังหันไปฮึดฮัดใส่อริที่ถูกไอ้คนเพื่อนสรวัตร์นักเรียน
ของเขาหัวตามมาติด ๆ กัน

ทั้งที่อยู่ในชุดเครื่องแบบเหมือนกับเด็กทั้งโรงเรียน แต่เมื่อ
อ๊กก็แทรกว่างไปยังทิศใด เขาก็โดดเด่นเสมอด้วยส่วนสูงอันกอปร
ด้วยไหล่กว้าง ชุดสูทแอบถูกตัดเย็บตรงเอวให้รัดรูปกว่าเก่า เน้นทรง
ให้เขายิ่งดูเปรียวชะลูดและมีช่วงขาผอมยาวละม้ายพระเอกการ์ตูน
มังงะ ใบหน้ามีส่วนผสมระหว่างเงินกับเชื้อสายพื้นถิ่น แต่กลับไม่ดู
เป็นทั้งเงินและคนท้องถิ่น มอเดลลิ่งที่เคยพยายามป้อนงานให้สมัย
อ๊กก็เพิ่งขึ้นชั้นมัธยมบอกว่า เขาดูหวนแต่ก็คมคาย และมีลुकคล้าย
หนุ่มยุ่น เสียแต่การพูดติดสำเนียงพื้นถิ่นค่อนข้างหนัก นั่นทำให้
อ๊กก็ขุดงานในวงการบันเทิงไป ถึงเขาจะยกไหล่บอตัวเองว่า
ไม่แคร์ แต่ก็พยายามฝึกพูดอย่างคนกรุงมาตลอดจนตอนนี้แนบเนียน
ขึ้นทุกที

“อ๊ก” เสียงเรียกดังจากข้าง ๆ เป็นเสียงเล็กเหมือนเด็กที่เขา
ไม่ต้องหันไปดูก็รู้ว่าใคร

เมื่อเขายังไม่ตอบ ภาษานั้นพูดต่อ เสียงดังขึ้นแสดงว่าถลันใกล้

เข้ามา “เราช่วย!”

“ไม่ต้อง!” คนหล่อหันไปตะคอกเจ้าของคำอาสา มันตัวเล็กกว่าเขา---ที่จริง เล็กกว่าตัวรุ่นน้องที่เขาหิวมาซะอีก ตัวเล็กจนเหมือนเด็ก ม. 1!

นั่นละคือสาเหตุที่อัครก็รำคาญไอน์โมเสมอมา มันพยายามตะกายมาขอเป็นสารวัตรนักเรียนกับเขา แต่ดูเถอะ ไช้เท้าลิงนอกจากจะช่วยอะไรไม่ได้ ยังจะทำให้ศุภพลกับคนตำแหน่งนี้ขายขี้หน้า!

พอถูกตะคอก ไอน์โมก็หดคอดอยจนผมม้าที่ปรกหน้าผากอยู่ปลิวกระจาย อัครก็ลากคนในควบคุมตามไปถึงประตูห้องปกครอง ใช้หลังมือข้างหนึ่งเคาะประตู ไม่วายกระชากับไอ้ตัวแสบ “ถ้าไม่อยากจะให้เรื่องใหญ่ มึงก็ทำตัวดี ๆ ต่อหน้าอาจารย์!”

“ยายศนิอะนะ!”

รุ่นน้องหมายถึงอาจารย์ศนิ อาจารย์สาวน้อยที่เพิ่งเข้ามาใหม่เมื่อเทอมที่แล้ว แล้วเทอมนี้ก็เป็นอาจารย์ประจำชั้นห้อง ม. 4/1 ของอัครก็ แกรมยังเป็นอาจารย์ฝ่ายปกครองซึ่งมีหน้าที่ดูแลชุมนุมสารวัตรนักเรียนอีกด้วย

เพราะอย่างนี้ เมื่อเสียงพูดถึงอาจารย์สายตรงของเขามีสำเนียงเหยียดร่วม อัครก็จึงพ่นลมหายใจร้อน กัดฟันตอบ “เดี๋ยวมึงก็รู้!”

“ใครอีกปะ!” เสียงเข้มดังลอดมาจากในห้อง

ทันทีที่ได้ยิน ไอ้คนเหยียดก็หน้าผลัดสีเพราะอาจารย์ที่อยู่ข้างในไม่ใช่คนที่คิด ปากมันพิมพ์ “ทำไมมาเข้าจังวะ!”

อัครก็ยิ้มสะใจบ้าง ตะโกนกลับเข้าไป “เคสตีกันหน้าโรงเรียนครับอาจารย์!”

“เข้ามา!”

อย่างว่องไว เจ้าของปีกที่เขาหิ้วอยู่เกิดสงบเสงี่ยมขึ้นมาทันใด คางชูแต่ต้นหล่นตก ไม่กล้าสบตาเจ้าของเสียงเข้มที่ยืนหันหลังให้อยู่ ด้านในห้อง แผ่นหลังไม่กว้างนัก เสี้ยวหน้าเบนมานิด ๆ เผยให้เห็นแค่แนวจอมนที่ถูกกันไว้ระดับสู่อบขากรไรกรเป็นสีเขียว กับปลายจุมุกที่ไม่โด่งเด่นนัก แต่ก็ให้ความรู้สึกดูตันอยู่ในที ห่างออกไปคือกลุ่มรุ่มน่องที่อึกก็ได้เจอเมื่อวันก่อน

ไอ้พวกที่รอดตายจากรถไหล

-2-

“เกือบโดนรถชน?” ไอ้วัฒน์ทวนคำ มันน่าจะเพิ่งมาถึงโรงเรียน กำลังนั่งก่ดปลอกสารวัตรนักเรียนอยู่ที่เก้าอี้หินริมสนามหญ้า

“ใช่” ไอ้คันพยักหน้าพลางกริดปลายนิ้วลูบปอຍผมเหนื่อหน้าผากอย่างจะจัดให้เข้าทรง ทั้งที่แต่ต้นก็ประคองทั้งแวกซ์และสเปรย์จนแข็งไม่กระดิก อึกก็กับรายนี้เพิ่งจะส่งเด็กแสบเข้าห้องปกครองแล้วแยกออกมาหาวสุวัฒน์ ตามที่รายหลังส่งข้อความมาระบุที่อยู่

ทั้งที่สายตายังจับเงาตัวเองบนบานกระจกหน้าต่างบนอาคารข้าง ๆ ไอ้คันพูดต่อ “มึงคิดมัย สรุพบว่าแม่งเหมือนเรื่องในคำสาป”

“อือ...” วสุวัฒน์ส่งเสียงในคอ แววดาคุ่นคิด “อาจจะบังเอิญก็ได้”

“บังเอิญเหี้ยไรติด ๆ กันสามสี่รอบในอาทิตย์เดียว!” ไอ้คันเสียงดั่งขึ้น เขามีอลงเมื่อรู้สึกว่ารุ่มน่องของตัวเองเข้าทรงแล้ว---ทั้งที่จริงก็เหมือนเดิม---ซึ่งไม่แปลก ดูตาเป็นขีดเหมือนใช้มีดกริดเป็นเส้น

เล็ก ๆ นั่นสิ มันน่าจะเห็นอะไรไม่ชัดนักหรอก

เมื่อเห็นเพื่อนทั้งสองยังนั่ง คนตาชืดว่าต่อ “โดนคนดักปล้น กระจ่างต้นไม้เกือบตกใส่หัว แล้วก็มาเคสนี้ สรุปว่าลำดับกับ เหตุการณ์มันเหมือนในคำสาปนั่นเลยนะ!”

“ทนายของตระกูลถูกใจดักปล้นทำร้าย เกิดอุบัติเหตุกระจ่าง ต้นไม้จากชั้นสองของบ้านตกใส่หัวทายาทคนที่หนึ่งจนอาการสาหัส แล้วทายาทคนที่สามก็ถูกรถชน?” “ไอ้วัฒน์ไล่เหตุการณ์ที่ทุกคนใน ศุภพลและพื้นที่รอบ ๆ คุ่นหูกันดี

อีกกับคำต่อจากไอ้วัฒน์ ตามเรื่องที่ได้ยินมา “ทายาทคนที่ หนึ่งกับทนายช่วยกันปลอมพินัยกรรมเพื่อเอาเงินไปทำอย่างอื่น แทนที่จะสร้างโรงเรียนตามเจตนารมณ์ของบรรพบุรุษ แล้วทายาท คนที่สามก็แอบทุจริตเงินในโรงเรียนหลังจากเปิดดำเนินการไปแล้ว ไม่นาน...”

ไซ้ ชื่อเสียงเรื่องการเรียนและระเบียบมารยาทของศุภพลที่ ว่าโด่งดัง กลับยังไม่กระเดื่องเท่าเรื่องลับเบื้องหลังเหล่านี้

ด้วยเชื้อสายที่สืบทอดมายาวนาน ไล่เรียงได้แต่ครั้งนคร ศรีพล คนในตระกูลศุภพลยึดมั่นในความดีงามและการกระทำเพื่อ แผ่นดินเกิด ว่ากันว่า หนที่พระเจ้าตากรวมพลจากเมืองจันทน์ไปกอบ บ้านกู้เมือง บรรพบุรุษศุภพลก็เป็นหนึ่งในทหารหาญคนสำคัญ ครั้น ลุสู่สมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น คนศุภพลก็โยกย้ายไปตั้งรกรากแถบ ริมน้ำจันทบูร ได้ร่วมรบต่อมาในยุทธนาวีเกาะช้าง จากนั้นร่วมสร้าง กิจการยางพาราตะวันออกกับหลวงราชไมตรีจนมีฐานะมั่งคั่ง

ด้วยอุดมการณ์อันสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่นนี้ กาลต่อมา บรรพบุรุษ ของศุภพลจึงมีดำริ การศึกษาจะเป็นเครื่องมือสำคัญบำรุงประเทศ ให้จำเจริญยิ่งขึ้นในภายภาคหน้า โรงเรียนสำหรับบุรุษถูกวางแผน

ก่อตั้งขึ้นด้วยทรัพย์สินส่วนหนึ่งของตระกูล แม้เมื่อลูกหลานทอด
ธุระหรือหักพาดเงินสู่ส่วนอื่น แต่ละครายก็ประสบเคราะห์กรรมนานา
น่าพรันพรึง ทำยสูญมีคนค้นพบแผ่นหนังแปลกๆ ในกำปั้นเก่าใต้ถุน
คฤหาสน์ บนแผ่นหนังจารเลขยันต์และอักขระโบราณด้วยโลหิต ลง
วันเวลาขณะฟ้ามีดตะวันตกบ สาปแช่งใครก็ตามที่เกาะเกี่ยวกับ
ศุภพล ทว่าขบถต่อเจตนารมณั้บรรพบุรุษ และคิดคดมาตุภูมิ...

สายลมพัดมาวูบหนึ่ง ไอ้คั่นนิ้วหน้า เฟ่งมองเส้นผมตัวเอง
บนกระຈก แล้วยกมือขึ้นลูบอีกครั้งทั้งที่ไม่มีเส้นไหนตกหรือกระดก
ขึ้น ปากบอก “สรุปว่า เคยมีเรื่องเหี้ยๆ แบบนี้เกิดขึ้นกับพวกนักเรียน
เลวในศุภพลโหลมาก่อนเหมือนกัน?”

“แต่เงื่อนไขสำคัญคือช่วงปีนั้นต้องเกิดสุริยคราส” อักก็ตอบ
ไอ้คั่นมุ่นคิ้ว “กูไม่เคยได้ยินพอยต์นี้”

ไม่แปลก ประวัติผู้ก่อตั้งโรงเรียนและคำสาปนี้ แม้จะมีรายละเอียดโหลดโผนจนแพร่หลาย แต่ที่แท้ก็เป็นแค่เรื่องสนุกที่ทุกคน
รู้สึกว่ไกลตัว *ไกลจนแทบไม่มีจริง* เรื่องไกลตัวจนแทบไม่มีจริง ใคร
จะสนใจเสาะคุ้ย

อักก็ถอนหายใจ “มึงไม่เคยสงสัยหรือ ถ้ามีคำสาปคอยเล่น
งานพวกนักเรียนเลวๆ แบบนั้นจริง ทำไมเรายังเห็นไอ้หลายคนนั้น
ไม่เป็นอะไร”

เขารวรวคให้เพื่อนคิดตาม ก่อนต่อ “มีคนบอกกูว่ ที่แท้มันมี
เงื่อนไขสำคัญที่หลายคนยังไม่รู้ ก็เลยไม่เชื่อ เงื่อนไขนั้นคือคำสาป
มักเกิดขึ้นในช่วงใกล้สุริยคราส”

“มันอาจจะหมายความว่า คำสาปไม่ได้มีอยู่จริง” ไอ้วัฒน์ขัด
ด้วยท่าทางนิ่งๆ มันไม่สนใจปลอกแขนที่เอียงกระเท่เร่ เท่าๆ กับที่
ไม่สนใจเสื้อสูทเรียบแต่บางช่วงกลับเป็้นเอนเศไปไม้ ไม่สนแม้แต่ผม

ทำสีน้ำตาลเข้มที่ยุ่งพันกัน

อ๊กก็เองก็ไม่สนใจคำพูดของมัน “หรือไม่งั้น ที่เรื่องทุกอย่างเกิดขึ้น อาจเพราะกำลังจะเกิดสุริยุปราคาจริง ๆ!”

“มึงเซ่อ?”

ต่อคำถามของไอ้วัฒน์ อ๊กก็ถอนหายใจ ล้วงโทรศัพท์ที่ขึ้นมา แสดงภาพที่แคปหน้าจอไว้

เว็บไซต์ข่าวหลายเดือนก่อนลงรายละเอียดการพยากรณ์ว่า สุริยุปราคาเต็มดวงจะพาดผ่าน่านฟ้าไทยในอีกราวสามเดือนข้างหน้า

“เฮ้ย!” ไอ้คนอ้าปากค้างทันที ขณะที่ไอ้วัฒน์จ้องอ๊กก็นิ่งอย่าง รอคำอธิบาย

เขาบอก “กูมีเรื่องให้สงสัย ก็เลยไปค้นดูจนเจอนี้”

“มีเรื่องให้สงสัย?” ไอ้วัฒน์ทวนคำเขา เสียงและสีหน้ายังราบ ไร้อารมณ์เช่นเดิม

คนคั่นกลืนน้ำลาย “เมื่อวันอาทิตย์พ่อบรรดาผลไม้จากสวน มาให้อา กูเลยแวะเอามาแบ่งให้น้ำลิตีด้วย---

บ้านของอ๊กก็อยู่ที่ตราด พ่อทำธุรกิจรังนก เรียกสวน และมี ป่อกุ้ง นับว่าเป็นเศรษฐีระดับย่อม ๆ สามารถส่งเขากับพี่สาวซึ่งอายุห่างกันแค่สามปีเข้าเรียนโรงเรียนเอกชนได้สบาย และแม่จะเข้าพัก ในหอหรุหราสำหรับนักเรียนได้ เขากับพี่ก็เลือกจะอยู่กับอาซึ่งมีบ้าน และทำธุรกิจในตัวเมืองพัทยานี้แทน นานทีจึงจะกลับบ้าน หรือ บางทีพ่อกับแม่ก็ขับรถมาหาพร้อมของฝาก

สัปดาห์ที่ผ่านมา พ่อกับแม่จะไปเยี่ยมพี่สาวซึ่งเข้าเรียนต่อใน กรุงเทพฯ ทั้งคู่ถือโอกาสนำเงาะโรงเรียน ทูเรียน และมังคุด มาให้อ๊กก็กับอาดด้วย ของจำนวนมากกินกันไม่หวาดไม่ไหว เขาจึงนำมา

แบ่งให้น้ำสิทธิ์ที่โรงเรียน แก่ใจดี ยอมขับรถพาเขาไปทำธุระในฐานะ
สรวีวัตรนักเรียนหลายครั้ง น้ำใจและการเลี้ยงคนคือคำสั่งสอนที่พ่อ
อบรมอภักดิ์กับพี่สาวมาแต่เล็ก

“เดี๋ยวนะ!” ใจคั่นชัดขึ้น ยกนิ้ว และตาโตขึ้นเล็กน้อยด้วย
ท่าทางนึกอะไรขึ้นได้ “สรุปว่ามึงมาทันเห็นตอนที่รถน้ำแกไหลลงไป
ชนไอ้พวกนั้น?”

ตอนพารุ่นน้องที่วิวาทกันเข้าไปในห้องฝ้ายปกครอง ทั้งเขา
และใจคั่นได้เห็นการสอบปากคำคนในที่เกิดเหตุรถชนนั้น พวกเด็ก ๆ
ยังปากดี ต่างจากน้ำสิทธิ์ที่ก้มหน้าหงอย

น้ำสิทธิ์จากบ้านในภาคอีสานมาหางานทำที่นี่ แม้งานสารพัด
จะช่วยให้พอเก็บเงินได้บ้าง แต่ก็ยังไม่เรียกว่ามีฐานะดี

น่าสงสารแก ๆ ฤๅในความรับผิดชอบดันไหลไปชนรถ
นักเรียนเข้า หวาดหวิดว่าจะมีคนบาดเจ็บอีกต่างหาก ไม่รู้จะโดน
ทำโทษอย่างไรบ้าง

อภักดิ์เฝ้าปาก พักตอบเพื่อน “ตอนแรกน้ำสิทธิ์ขับรถคันนั้น
ออกไปซื้อของให้แม่บ้าน กูรอตั้งนาน พอแกมาถึงก็เลยรีบร้อนจอด
รถ แล้วลงมาช่วยชนของจากรถกู---

จุดที่น้ำสิทธิ์จอดคือบริเวณใต้อาคารด้านหน้า มันเป็นทาง
ลาดทอดขึ้นสู่ประตูชนของ และเพราะรถแกไปจอดตรงนั้น ไอ้พวก
เด็กที่จะไปประท้วงจึงต้องจอดรถของมันไว้ที่ตีนทางลาด เพื่อชน
ของบางส่วนออกจากประตูเดียวกันไปขึ้นรถ

“แล้วสรุป อีท่าไหนรถมันถึงไหลจากข้างบนลงมาชนเด็กได้!”

อภักดิ์ตอบใจคั่น “แม่บ้านบอกน่าจะเดี๋ยวจะมีเด็กมาชนของ
แกเลยต้องถอยรถให้มีที่ว่างหน้าประตูไว้บ้าง หลังเกิดเรื่อง กูไปถาม
แก แกว่าน่าจะสึมเปลี่ยนเกียร์จากเกียร์ถอยหลังมาที่เกียร์พี รีบร้อน

จอดรอแล้วก็ใส่เบรกมือเลย ทำทางเบรกมือคงไม่แน่น รถมันเลยถอยแล้วไหลลงมา”

“ช่วยฉิบหาย!”

ไอ้วัฒน์ไม่สนใจที่ไอ้คันไวยววาย ตั้งสมมติฐานว่า “น้ำแกขับรถมาตั้งนาน เรื่องความปลอดภัยในรั้วโรงเรียนต้องเคร่งที่สุด ทำไมเลือกสิ่งแค่นี้ไปซะได้”

“แม่งห่วงกินเงาะมึงหรือเปล่าวะ”

“ไม่ใช่โง่” อักก็ตวาดไอ้คัน แล้วหันหาไอ้วัฒน์

“กูคิดแบบมึง ถامنน้ำ น้ำสิทธิ์ก็อีก ๆ อีก ๆ แกจำได้เหมือนว่าจะเปลี่ยนเกียร์แล้ว แต่ตอนนั้นรีบ ๆ เลยไม่มั่นใจ”

“ถ้าแกไม่มั่นใจสักคน ใครจะช่วยแก้ต่างแทนได้”

“แต่ที่แน่ ๆ แกไม่ได้ล็อกประตูรถ”

ไอ้วัฒน์ประสานสายตาเขา ปกติใบหน้าของมันนั่งเรียบ แม้แต่สายตาก็ยากจะเสาะความ นาน ๆ ทีจึงจะบ่งความเช่นหนนี้ “มึงหมายความว่า?”

ภาพบางภาพพุ่งขึ้นในหัวไม่ถึงชั่ววินาที แต่อักก็ขับปิดเส้นทางที่มันพุ่งขึ้นมา “กูไม่ได้หมายความว่าอะไร” แม้แต่คำพูดก็ดูจะไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น “แค่บอกตามที่น้ำแกพูด”

สายตาของไอ้วัฒน์มีแววของคำถามลึกซึ้งยิ่งขึ้นกว่าเดิม

-3-

เรื่องไกลจะกลายเป็นเรื่องใกล้ตัว บางทีก็เพราะเราเป็นฝ่าย
ย่างเท้าเข้าหามันเอง

เพื่อตอบคำถามที่ทั้งเพื่อนและตัวเองจذใจ ไม่กี่นาทีต่อมา

อึกก็กับสองสหายสาววัยรุ่นนักเรียนจึงรอดมาหยุดด้านหลังอาคารเรียน
โชคดีที่ห้องฝ่ายปกครองตั้งอยู่บนชั้นกราวนด์ สามารถลอบ
มานั่งไต่หน้าต่าง แล้วโผล่หน้าแยงสายตาเข้าไปตามช่องมู่ลี่เพื่อ
สังเกตการณ์ด้านในได้

จากตรงนี้ พอลจะเห็นภายในห้องขนาดไม่กว้างนัก ตกแต่งด้วย
โทนขาวกระจ่างตัดกับไม้สีอ่อน

อย่างไรก็ตาม ความรู้สึกนั้นคล้ายห้องกลับมิดทะเลมีนเพราะมี
บางอย่างบดบังช่วงกาลนาน ไต่ะทำงานตั้งอยู่ชิดฝาทั้งสองด้าน ด้าน
ในตัวใหญ่กว่าปราศจากผู้คน ขณะที่ด้านนอกตัวเล็กกว่า บัดนี้มี
อาจารย์สาวผู้เป็นทั้งอาจารย์ประจำชั้นและผู้ดูแลชุมนุมสาววัยรุ่น
นักเรียนที่เขาสังกัด นั่งสนทนาอยู่กับเด็กนักเรียนจอมประท้วงทั้ง
สามราย รวมถึงคนขับรถของโรงเรียน

อาจารย์คนนี้มีรูปร่างเล็ก ตัดผมสั้น อันยิ่งส่งให้ดวงตากลมโต
และแก้มป่อง แกเป็นคนหน้าหวาน เสียงก็หวาน บุคลิกยิ่งหวาน
อายุจริงยี่สิบหกปี แต่รูปลักษณ์รวมๆ ดูเด็กกว่านั้น การที่แกเพิ่งเข้า
ใหม่เมื่อกลางเทอมก่อน กลายเป็นสาเหตุให้เกิดเสียงลือกึ่งกังขา ว่า
ทำไมจึงได้มาประจำในห้องแห่งอำนาจนี้

ไม่มีใครรู้ความจริง เหตุผลที่คนพอลจะสรุปกันได้ คือกระแส
สังคมที่กำลังเปลี่ยนไป ทำให้อาจารย์ส่วนใหญ่ลำบากใจและรู้สึก
เสี่ยงกับหน้าที่นี้ เพื่อรื้อนจึงถูกโยนให้อาจารย์เข้าใหม่ท่าทางใจดี
อ้างว่าคนรุ่นใหม่เข้าใจและรับมือกับเด็กรุ่นใหม่ด้วยกันได้ดีกว่า
เฉพาะเสียงนินทาเบาๆ เท่านั้นที่ยังเชื่อว่า อาจารย์คนนี้ได้เข้ามาอยู่
ในห้องนี้ ก็เพราะผู้ทรงอำนาจในห้อง ‘ต้องใจ’ แกเป็นพิเศษ

ไม่มีเงาของ ‘ผู้ทรงอำนาจ’ อยู่ในห้อง บางทีอาจออกไป
จัดการเจ้าเด็กสองคนที่ทะเลาะกันข้างนอกแทน

ขณะนี้ น้ำสิทธิ์ผู้พอมฝ่ายนั่งก้มหน้าไม่ปริปาก ส่วนทั้งอาจารย์และนักเรียนกำลังหน้าดำหน้าแดง แสดงว่าเถียงกันมาได้พักใหญ่ บานหน้าต่างกระจกปิดแน่นและไม่มีช่องเปิดอื่นใด ถึงกระนั้นเสียงจากข้างในยังพอเล็ดลอดให้จับความ

“---ครูก็ไม่แปลกใจที่เธอไม่เชื่อเรื่องนั้น แต่ของบางอย่าง ถึงไม่เชื่อก็อย่าลบหลู่”

“ลบหลู่กับตั้งคำถามนี้ไม่เหมือนกันใช่ไหมคะจารย์” แกนนำเด็กหัวแข็งชื่อจันรรจ์ มันเป็นเด็กดั่งดั่ง ซึ่งยิ่งสร้างความน่าอับอายสำหรับชายล้วนเฉกศุภพล

อาจารย์ศนิเอียงคอ “คำถามว่า?”

“ว่ามันอาจจะไม่ใช่แค่คำสาป!”

อย่างพร้อมเพรียงกัน อักก็กับเพื่อนทั้งสองที่แอบดูอยู่ด้วยกันหันมองตา นี่หมายความว่าแม้แต่อาจารย์ศนิกำลังคิดถึงคำสาปศุภพล?!

ไม่ทันออกความเห็นกันว่าอย่างไร หัวงิดถูกกระซอกคิน เพราะเสียงรุ่มร่างอีกรายต่อความเพื่อนของมัน รายนี้ก็ดั่งดั่งไม่น้อยกว่ากัน

“มันอาจจะไม่จริงทั้งยวงประวัติศาสตร์ศุภพลก็ได้!”

“เชี่ย!” ไฉ้คนร้องเสียงดัง ทำเอาทั้งอักและไฉ้ฉมนรีบหดหัวลงได้หน้าต่าง พร้อมๆ กับยื่นมือตะครุบปากพลางกดปาเจ้าของเสียงลงตาม

“น้ำแอร์!” ไฉ้คนใช้เสียงลม เงยหน้าอย่างจะคาดโทษท้อแอร์ที่อยู่ข้างบน “เม่งหยดลงหัวกู ผมเสียทรงโหมะ---พุย!” น้ำอีกหยดหล่นใส่ปากมันพอดี

“เข้าปากกู!” ไฉ้ฉมนรีบฮัมบ่าง

อັกก์กั๊ดพึน “พวกมึงจะแข่งกันเรียกให้คนข้างในโผล่หน้ามาดูหรือไงวะ!”

“มึงแหละเสียงดังสุด!” ไ้สองตัวใช้เสียงลมพร้อมกัน

อັกก์กั๊ดพึนก็รีบวิ่งกลับไปที่ตึกตามสถานการณึ้นในห้องต่อ ไม่สนใจไ้คัคนทีพยายามขยับทีมน้หน้าแอร์จนไปชนกับไ้ว้วัฒน์ รายหลังดูจะไ้ให้ลัดคัคนเพื่อรักษาทีมน้เดิม

ทีไ้ตะของอาจารย์ศนิ พวกรุน่น้องตัวแสบกำลังเป็นฝ่ายอรรถาธิบายอาจารย์

“---ศรึฟโลเป็นชุมชนโบราณรุน่เดียวกับเมืองพระรถ มีมาก่อนสุโขทัยหกร้อยปี อยู่ในยุคก่อนประวัติศาสตร์---

“หมายความว่ายังไม่มีการบันทึกเรื่องราวใด ๆ” อึกรายช่วยจ่านรรจ์ขยายความ

“ถูก! แต่บรรพบุรุษผู้ก่อตั้งศุภพลเคลมว่าตัวเองสืบเชื้อสายมาจากคนในเมืองนั้น จารยัว่ามนั้ไม่ประหลาดเหอคะ นางนั้บญาคัคนยังงั้ มุขปาฐะจากรุ่นสู่รุ่นเอาเหอ”

“แล้วบรรพบุรุษผู้ก่อตั้งโรงเรียนจะโกหกแบบนั้นทำไม” อาจารย์ยั้คำถาม

“เพราะศรึฟโลเป็นเมืองเก่าแก่แถมยังยั้ใหญ่ในแถบนี้ังคะ ถ้ามีคัคนหลงเชื่อตามตำนาน ศุภพลก็ยอมจะดูเก่าแก่และยั้ใหญ่ตามไปด้วย”

“นี่ยังไม่นับว่าบางคนมั่วถึงขั้นนึกว่า ศุภพลคือเชื้อสายเจ้าเมืองศรึฟโลมาก่อน เพราะชื่อคล้าย ๆ กันคะ!”

“แต่พวกเธอกั้ไม่มีหลักฐานเหมือนกัน---เดี๋ยว!” อาจารย์ยกนิ้วเป็นเชิงปรามเมื่อฝ่ายนักเรียนเตรียมได้อีก “แล้วต่อให้เร่องนี้ไม่จริง เรากั้ไม่สามารถติขลุมเอาว่าทุกเร่องนั้นไม่จริงนะ”

“เรื่องตามพระเจ้าตากคงยากจะหาหลักฐาน แต่ง่าย ๆ อย่าง การร่วมทุนกับหลวงราชไมตรีนะ คັນยังงักก็ไม่เจอทางนั้นพูดถึง ศุภพลเลยนะคะ ข้าวของเครื่องใช้ บ้านที่หลายอย่างของทางนั้น ยังเก็บไว้เป็นพิพธิภณฑ์ มันไม่น่าแปลกหรอกคะ ถ้าทำงานจนยิ่ง ใหญ่มาด้วยกัน ทางนั้นจะไม่พูดถึงเลยสักแอะ”

“พวกเธอก็เลยจะเหมาว่าคำสาปเป็นแค่เรื่องแต่ง?” อาจารย์ มุ่นคิ้วแน่นเข้าทุกที “แต่จะเพื่ออะไร ความลึกกลับ? เก่าแก่? ยิ่งใหญ่? พวกนี้ไม่ช่วยให้ศุภพลกลายเป็นโรงเรียนดีเด่นได้หรอกนะ”

“แต่มันก็จะทำให้มีคนหลงเชื่อ จนต้องพยายามทำตัวเป็น ‘เด็กดี’ ไม่ขบถ ตั้งใจเรียนช่วยชาติ”

“ซึ่งก็จะมีผลให้ศุภพลมีชื่อเรื่องการเรียนและระเบียบ มารยาทในที่สุดคะ!”

“---”

อาจารย์คนนี้จะอ้าปาก ทว่าเจ้าเด็กอีกรายในนั้นก็ชิงว่าก่อน “อาจารย์คงไม่ถามนะคะ ว่าแล้วนั้นไม่ใช่เรื่องดีตรงไหน”

คนที่...ไม่รู้ว่าตกลงกำลังจะถามจริงหรือไม่ กลับหุบปากจับ

“แล้วมันไม่ดีตรงไหนวะ” ใจคั่นถามเพื่อนซะเอง

อ๊กก็แสร้งฟันลมหายใจ

“ทำเป็นเต้ะ สรุปว่ามึงก็ไมรู้แหละวะ”

ไอ้วัฒน์เป็นฝ่ายจู้ปาก กลอกตาเป็นเชิงชี้ให้เพื่อนหนีไป สนใจเรื่องสำคัญ

อาจารย์สาวผมสั้นในห้องนอนหายใจ แต่ดูก็รู้ว่ากำลัง พยายามระงับอารมณ์สุดขีด

“โรงเรียนแค่คิดว่า ทำไมพวกเธอต้องเสียเวลาไปสนใจเรื่อง ที่ มันไกลตัวขนาดนั้น ที่ของเรามันดีอยู่แล้ว แล้วเป็นนักเรียนก็ควรจะ

ตั้งใจเรียนให้ดี”

“แล้วผลการเรียนของพวกเราไม่ดีตรงไหนคะ”

คำย่อนดูจะทำให้ผู้เป็นใหญ่แทบสะดุ้งอีก

เห็นผลลัพธ์ดังนั้น จันรร์จ๋าต่อไปด้วยท่าทางกริดกราย
มั่นใจยิ่งขึ้น

“อีกอย่าง...ถ้าเราทำดูตายเพียงเพราะเห็นว่ามัน ‘ไกลตัว’
ปล่อยให้คนอื่นได้รับความไม่เป็นธรรม---”

“ต่อไปเป็นศัตรูของเราก็กะ” อีกคนสำหรับ

“ใช่ ต่อไปให้คนคนนั้นจะเป็นศัตรูของเราก็กะ” จันรร์จ๋าพยัก
หน้าตาม ทั้งที่สายตาสงสารอาจารย์มุ่มม่น “เราจะรู้ได้ยังไงคะ ว่าวัน
หนึ่งเรื่องไกลตัวมันจะไม่วกกลับมาใกล้ตัวเรา แล้วถึงตอนนั้น จะยัง
เหลือใครช่วยเหลือเราได้ เราคงต้องเผชิญชะตากรรมไปลำพัง ใน
เมื่อตลอดมาไม่เคยคิด ไม่เคยแม้แต่สงสัย ไม่เคยพยายามแก้ไขเพื่อ
ให้ได้สิ่งที่ถูกต้องหรือเหมาะสมกว่า!”

ริมฝีปากของผู้เป็นอาจารย์ปริจากกันนิดหนึ่งคล้ายอยากจะ
เถียง แต่กลับไม่มีเสียงเถียง

เสียงที่ได้ยินกลายเป็นเสียงไอ้คัน

“คำใหญ่คำโตฉิบหาย ไอ้พวกนี้”

ในที่สุดพวกช่างเถียงจึงว่าต่อ “แทนที่จะเอาไปผูกกับเรื่อง
คำสาปบ่าบอนั้น เพื่อหาว่าพวกเราเป็นคน ‘ผิด’ กตึกา ทำไม
โรงเรียนไม่พยายามสืบความจริงว่าตกลงรถมันไหลลงมาได้อย่างไร”

“น่าสิทธ์แกก็บอกว่าสิ่มเปลี่ยนเกียร์ แล้วเบรกมือมันน่าจะ
หล่น ไซ้มียะคะน้ำ” อาจารย์สาวหันหาคนขับรถ

ผู้ถูกถามก้มหน้าเหนียม “อะ...ผมคิดว่าอย่างนั้น...”

“แต่น่าสิทธ์ก็บอกเองเหมือนกันว่าจำได้ไม่แม่น และปกติเข้า

เกียร์พีตอนจอดทุกครั้ง?” เจ้าเด็กจอมเถียงเอียงหน้าหาคนขับรถบ้าง “แต่ละวันน้ำขับรถก็เที่ยวคะ”

“อูย...” คนถูกถามห่อปาก “ไม่เคยนับหรอก”

“หมายความว่าหลายรอบมาก ๆ” เด็กอีกรายรีบรับลูก “แล้วน้ำขา เคยลื่นเข้าเกียร์พีมาก่อนมั๊ย”

“มะ...ไม่น่านะ เวลาสตาร์ทรถอีกทีก็ไม่เคยเห็นเกียร์อื่นนอกจากพี”

จ่านรรจ์ตลบกลับมาที่อาจารย์ทันที “คนที่ขับรถทุกวัน วันละไม่รู้กี่รอบ แล้วไม่เคยพลาดเลยสักรอบ มันก็น่าจะกลายเป็นปกตินิสัยหรือสัญชาตญาณไปแล้วใช่ไหมคะ---”

“สัญชาตญาณแปลว่าทำไปโดยอัตโนมัติ นี่ยิ่งแทบจะไม่มีทางเป็นไปได้เลยที่น้ำสิทธิ์จะลื่นเข้าเกียร์พีตอนจอดคะ”

“แล้วมันจะหมายความว่ายังไง” เสียงอาจารย์ซึกจะห้วน

“น้ำสิทธิ์บอกว่าตอนเกิดเรื่องไม่ได้ลืดอกประตูดรถ มันก็มีความเป็นไปได้ไม่ใช่เหรอคะที่จะมีคนแอบขึ้นไปเข้าเกียร์ถอยหลัง แล้วดึงเบรกมือออกเพื่อทำให้รถไหล”

“จะมีใครทำแบบนั้นไปเพื่ออะไร หรือว่าพวกเธอไปก่อศัตรูไว้จนฝ่ายตรงข้ามหาทางเล่นงาน---”

“คนที่วางตัวเป็นฝ่ายตรงข้ามพวกหนูมาตลอดก็เห็นจะมีแต่โรงเรียนนี้แหละคะ อาจารย์!”

-4-

อีกราวสี่สิบนาทีที่แสบโตมึง

เดี๋ยวนี้ศุภพลโลดแรงเสียดทานจากกระแสดังคมโดยเปลี่ยน

การเข้าแถวเคารพธงชาติกลางแจ้ง ไปเข้าแถวหน้าห้องเรียนบนอาคารแทน อย่างไรก็ตาม ด้วยตำแหน่งสรวัดนักเรียน อักก็กับเพื่อนยังคงต้องไปตากแดดข้างรั้วโรงเรียนช่วยอาจารย์ควบคุมเด็กที่มาสาย

หลังจากบทสนทนาเริ่มคลี่คลาย---อาจารย์ศนิรับปากพวกนักเรียนแสบว่าจะเร่งหาต้นตออุบัติเหตุรถไหลให้เร็วที่สุด---อักก็จึงกระซิบเพื่อนว่าจะแฉบไปเข้าห้องน้ำก่อน

ห้องน้ำนักเรียนชายส่วนใหญ่สกปรกทั้งนั้น ตรงข้ามกับห้องน้ำอาจารย์ นอกจากคนเข้าใช้น้อยกว่า แม่บ้านยังทำความสะอาดดีกว่า ไม่แปลกที่เด็กนักเรียนชอบแอบเข้าใช้โดยเฉพาะพวกออกสาว อักก็เคยไล่พวกนั้นให้ทำตามกฎ *นักเรียนเข้าห้องน้ำอาจารย์ไม่ได้---ต่อให้แค่ทำเบี่ยงทาลิปมันก็ไม่ได้!* แต่นั่นละ เวลาไม่มีใคร แล้วด้วยปลอกแขนที่ถือว่าเป็นเสมือนมือแขนของอาจารย์ อักก็จึงถือโอกาสเข้าใช้ห้องน้ำที่สะอาดและสงบกว่า

เดินตรงไปอีกไม่กี่เมตรก็จะถึงห้องน้ำประจำ จู๋ ๆ มีใครอีกคน เลี้ยวมาตัดหน้าเปิดประตูเข้าไปก่อน ที่สำคัญ รายนั้นสวมชุดนักเรียน!

อักก็เบิกตา แทบจะอ้าปากโกรธ

ห้องอื่นยังไม่เท่าไร แต่ห้องนี้เขาผ่านปอยและไล้ไอ้พวกไม่รู้กฎจนไม่กล้าเหย้ม *นี่ใครมันสะเออะสองดี!*

ขยารวก้าวยารวว่าเก่า ถึกว่าเก่า! แต่ไม่ก็ก้าว แขนยารวก็ปราดมือคว่ำลูกบิดดึงประตูเปิด

ภายในห้องน้ำไม่กว้างนัก ข้างในแบ่งเป็นสองอ่างล้างมือ สองโถฉี และหนึ่งห้องส้วมด้านใน ทั้งหมดตกแต่งด้วยกระเบื้องสีครีม สลับขาวให้ดูเข้ากับตัวอาคารด้านนอกที่แต่งสีอิฐออกส้ม น้ำหอม

ในห้องใช้กลิ่นวานิลลาชั่วคราวนาน จนอึกก็อดสงสัยไม่ได้ ผู้เข้าใช้
ห้องนี้แล้วไปเข้าร้านขนมจะไม่รู้สึกเหมง ๆ บ้างหรือ
แต่นั้นไม่ใช่ประเด็นสำหรับตอนนี้
เด็กหนุ่มเพิ่งมองใครอีกคนที่ก้าวเข้ามาก่อน ตอนนี้อยู่ภายใน
มีแค่เขากับไอ้เจ้านั้น

ผู้ชายรูปร่างเล็ก ผอมจนดูแห้งสีไปทั้งตัว---ใช่ ที่อึกก็เห็น
ชัดก็เพราะมันถอดเสื้อสูทแขวนป่าไว้ค่อนข้างเกลียด! เสื้อโบลีสีขาว
แขนสั้นตัวในค่อนข้างเข้ารูป และถึงอย่างนั้นก็ยังเห็นชายผ้ากรอม
หลวมช่วงเอว

ตอนที่อึกก็เปิดประตูเข้ามา ไอ้บ้านั้นกำลังขยับเข้าไปชิดโถ
โถฉี่ในห้องนี้ไม่มีอะไรกั้นข้าง มองจากตำแหน่งเอียงมาข้างหลังจึง
เห็นถนัด เจ้าตัวกำลังปลดเข็มขัด จากนั้นดึงขอบกางเกงลงจนกอง
แค่ครึ่งสะโพก

อึกก็เบิกตาอีก ครันมีอะไรบางอย่างวับแวมล่อตา

เปลว ไม่ใช่กางเกงในขอบขาวเขียนชื่อยี่ห้อ *คาลวิน ไคลน์*

ส่วนที่กางเกงนั้นบดบังอยู่แต่ต้นต่างหาก---

“อะแอม!” คนตรงโถกระแอมขึ้น

คงเพราะเสียงประตูที่ตั้งตามหลัง กับผีเก้าอี้ที่หยุดแค่หน้า
ประตูแล้วไม่ก้าวต่อ หน้านั้นจึงหันมาด้วยความสงสัย แล้วพอเห็น
อึกก็กำลังก้มมอง...บางอย่างของมันอยู่ ก็เลย...

คนมองหน้าร้อนขึ้นทันที ไม่ใช่อาย แต่โกรธ---

คือจริง ๆ ก็โกรธผสมเขิน ๆ อาย ๆ นั่นละ ค่าที่สายตาของ
อีกฝ่ายกลับมีแววยิ้มขึ้น!

นึกว่าภูพิศवासมีหรือไง ไอ้บ้า---

ไม่ใช่แค่สายตาจากดวงตาคู่กลมโตสีน้ำตาล กระทั่งริมฝีปาก

ค่อนข้างบางของมันก็ชักมูมยี้ม หลังจากก้มลงดูจุดที่อ๊กก็มองอยู่
แม้มีชายเสื้อกรอม แต่ก็พอจะเห็นส่วนสะโพกเปลือยเกือบ
ครึ่งของมันเป็นสีอ่อน---อ่อนกว่าช่วงผิวนอกร่มผ้าที่ก็ค่อนข้างเผือด
อยู่แล้ว เนื้อส่วนนั้นไม่ถึงกับอัดแน่น เพียงแต่เป็นเนินขึ้นเล็กน้อย
อาจเพราะความผอมนั่นเอง---

ไต่บ้านนั้นไม่พูดอะไร แค่นั่งกลับไป เงยหน้าเหมือนสุนัขเสียเต็ม
ประดา จนผมค่อนข้างยาวและขมวดเป็นเกลียวปรกหลังคอ เสียง
ผิวปากแผ่วลอยลมมาเป็นเพลงที่อ๊กก็ไม่รู้จัก แต่ที่ชวนฉิวที่สุด คือ
มันแสรั่งขยับข้างแขนขิดลำตัว แล้วดึงขึ้นเพื่อเลิกชายเสื้อให้สูงขึ้น...

“ชะเอ๋ม!” อ๊กก็แสรั่งกระแอมบ้าง แต่หนักแน่นอย่างให้รู้ว่า
ไม่ใช่ล้อเลียน

คนตรงโกตะงักเสียงผิวปาก แต่ยังไม่แม้แต่เอียงคอขำเสียง
มา

สาววัตรนักเรียนพยายามสูดลมข่มความร้อนในใจ อ๊กก็ไม่ใช่
คนใจเย็น แต่เขารู้ว่าการทำตัว ‘ร้อน’ นั้นรังแต่จะทำให้ภาพลักษณ์
เสีย

“นี่ห้องน้ำอาจารย์”

“ฮือ” มันทำเสียงเป็นเชิง ‘รู้!’---ยังคงไม่เหลียวมา!

“โรงเรียนเก่ามึงไม่ได้สอนหรอก ว่ามันหมายความว่าไง”

“มองออกกว่าเป็นนักเรียนใหม่?”

อ๊กก็แค้นเสียงให้เป็นคำตอบ ยกไหล่ขึ้นแต่น้อยโดยอัตโนมัติ
อย่างคนรักค่ายอ

ใช่เพราะนั่นหมายความว่าเขาคาดการณ์ถูก และเป็นสาววัตร-
นักเรียนที่ดี!

อ๊กก็เข้าชุมนุมสาววัตรนักเรียนตั้งแต่ชั้น ม. 3 ทว่าไม่ใช่แค่

ตลอดปีที่แล้ว ก่อนหน้าจะผ่านเข้ามาเป็นสารวัตรนักเรียนได้ เขาก็ทุ่มเทช่วยงานพีเมธ คนรักของพี่สาวตัวเอง พีเมธอยู่ในตำแหน่งดังกล่าว และต่อมายังเป็นประธานนักเรียนอีกด้วย นอกจากพี่สาว ก็มีพีเมธนี่ละที่เขาเห็นควรเอาเป็นแบบอย่างในทุก ๆ ด้าน อยากรอดรอยในทุก ๆ ด้าน

อัครก็ปรูปรู่งแหม่นยำในกฎของศุภพลูทุกข้อ นอกจากนั้นก็เที่ยวสอดส่ายจนแทบจะไม่มียุตินักเรียนคนไหนเล็ดลอดจากสายตาและความทรงจำของเขา ไอ้คนที่ยื่นหันหลังให้นี้---แน่ละ ต่อให้แค่หันหลัง!---อัครก็จำได้ว่าไม่ใช่คนคุ้นตา ความหาญกล้ามาใช้ห้องน้ำอาจารย์ที่เขาคุมอยู่ยั้งยืนยงสถานะเจ้าตัว

“แล้วตกลงมันหมายความว่า?” ถึงจะถามอย่างนั้น แต่น้ำเสียงของไอนักเรียนใหม่กลับไม่แยแส

อัครก็จึงดูขึ้นอีกนิด “มันหมายความว่านักเรียนเข้ามา ‘เยี้ยว’ ไม่ได้!”

คำตอบกลายเป็นเสียงน้ำกระทบใต แล้วไอนักเรียนก็หันมา มุมปากคงยิ้มช้า “นักเรียนเยี้ยวไม่ได้แล้วมึงเข้ามาในนี้ทำไม” วรรคนิดหนึ่งพลางเลิกคิ้วข้างหนึ่งขึ้น “สนใจกู?”

นัยบางอย่างในคำย้าทำเอาหน้าอัครก็ร้อนวูบขึ้นมาอีกหน คราวนี้เงินมากกว่า ก่อนค่อยกลายเป็นโกรธ

ตลอดเวลาที่ทำหน้าที่สารวัตรนักเรียน ในการตามล้างตามเช็ดพวกเด็กเกกมะเหรกนั้น เขาต้องทนฟังเสียงก่นด่า ต่อล้อต่อเถียง แต่ทั้งหมดนั้นไม่เคยมีใครต่อปากต่อคำด้วยนัยเช่นนี้!

อยากจะว่าก้าวออกไป แต่คนอย่างเขาฉลาดพอจะรู้ว่านั่นไม่ใช่หนทางสู้ชัยชนะที่แท้...

เด็กหนุ่มกระตุกปากหยัน กระแทกเท้าเข้าไปหยุดที่โต๊ะข้างกัน

จากนั้นปลดเข็มขัดและกระดุมกางเกงลงก่อนเสียงบ้าง เอียงคอเล็ก
คิ้วเป็นเชิง ‘นี่ใจคำตอบ’ และ ‘กูเป็นสาววิตร สาววิตรใช้ห้องนี้ได้
เพราะอยู่คนละระดับ!’

อย่างไรก็ตาม มุมปากกับคิ้วที่ลอยอยู่กลับร่วงลงเพราะคำตอบ
ไปของอีกฝ่าย

“ไม่ต้องเงิน กูก็เป็นเกย์เหมือนกัน”

เป็นครั้งแรกที่อັกก์หลุดหน้าตึง

เซี่ยอะไรของมึงเนี่ย!

ตรงข้ามกับอีกฝ่าย นอกจากไม่มีท่าทีกลัวเกรง มันยังชัก
มุมปากสูงขึ้นเป็นรอยยิ้มหวาน

อັกก์ควรจะตีฝาปากได้กลับในพริบตาตามนิสัย ทว่าทันทีที่ยื่นไป
ใกล้เตรียมอ้าปาก อะไรบางอย่างก็ทำเอาชะงักกึก

กลิ่น...

ใช่แล้ว กลิ่นหอมแดด กลิ่นที่อธิบายไม่ถูกด้วยซ้ำว่าเป็นเช่นไร
ทว่าใมน้ำใจให้ภาพแผ่นดินกว้างกลางที่แจ่มชัดขึ้นในหัว แดด
สดได้ฟ้าคราม ปุยเมฆก้อนเล็ก ๆ เสียงนกร้องจากที่ไกล ๆ ต้นไม้
และแมลง...

สำเนียงลมระย้าก้าวลงแอ่งทรายดูด เด็กหนุ่มเร่งชักเท้ากลับ
เมื่อนั้นเอง พื้นที่ว่างหลังดวงตาจึงถูกถมด้วยภาพตรงหน้า
แทนที่

จากมุมมองด้านข้างในระยะใกล้ อັกก์พบว่าคนข้าง ๆ ตัวเตี้ย
กว่าเขาแค่ปลายจมูก ผมหยิกที่ไม่รู้ว่าหยักศกหรือไปตัดมาคงถูกเสย
แสกกกลางแค่ลวก ๆ เส้นผมที่ถูกกวาดไว้ด้านข้างจึงยังบดบังช่วงหาง
ตาเล็กน้อย แต่กลับยิ่งย้ำให้เห็นว่า ได้แฝงขนตาหนาและงอนยาว
ดวงตาสีน้ำตาลกลมโตดูหวานเศร้ามันติดจะลอยอยู่ในรูปตาเฉียง

ลงด้านนอก กรอบตาค่อนข้างสั้น ปล่อยคิ้วเข้มและดกหนาลาก
หางยาวไปกว่านั้น ส่วนสันจมูกก็โด่งจนแทบไม่เห็นรอยหักจากหน้า
ผากเลยทีเดียว แกนกลางเป็นท่อนกระดูกชัด แล้วปลายก็เชิดอย่าง
พวกดีอีร์

*เดี๋ยว! ความคิดกระดูกเตือน ทำให้ใจจู่ๆ เผลอพินิจเครื่องหน้า
มันไปซะได้*

ทันใด เขากลับเป็นฝ่าย...กระอักกระอ่วน---ใช่ น่าจะคำนี้---
กระอักกระอ่วน และหิว ๆ ในท้องขึ้นมาอย่างไม่รู้สาเหตุ อักก็มอง
เห็นภาพตัวเองหลุดสีหน้าเด๋อดำแบบเวลาที่เขาหลุดเก็บเพราะเงิน
---ไม่! กระอักกระอ่วนต่างหาก! จากการทำอะไรผิดพลาด ครั้งนี้ที่
หนักกว่าทุกที อาจเพราะไอบ้านี้เสือกวาดยืมหวาน แถมตาเศร้า
ลอย ๆ ของมันยังส่งประกายวับ ๆ มาให้เขา

เด็กหนุ่มรีบดึงหน้าตึง ปั่นเสียงแข็ง “มะ...มึงภูมิใจ?” *แข็งดี
วะ!* เขาระแอมอีกที “นี่เป็นโรงเรียน ‘ชาย’ ล้วนนะโว้ย!”

คราวนี้อีกฝ่ายหลุดขำออกมาคึกหนึ่ง เป็นคึกเดียวที่ทำให้คนที่
เชี่ยวชาญการวางมาดอย่างยิ่งถึงกับหลุดมาด เหมือนจู่ ๆ ก็ถูกจับ
แก้ผ้าต่อหน้าศัตรู

เห็นได้ชัดว่าไอ้คนจับแก้พยายามช่วยรักษาหน้าเขาด้วยการ
กลั้นขันอย่างยิ่ง ริมฝีปากบนและล่างบีบเข้าหากัน ถึงกระนั้นมุมตรง
แก้มก็ยังไม่วายประกาศความรู้สึก มันเลื่อนสายตาจากใบหน้าเขา
ลงไปด้านล่าง ยังมองที่จุดนั้นขณะบอก “อือ ผู้ชายล้วน ๆ!”

ไม่พูดเปล่า คนพูดถอนมือจากเป่าตัวเองมายกขึ้น กระดิกนิ้ว
พอมยาวเป็นเชิงทักทายเป่าของเขาแล้วว่าต่อ “พอมเนอะ”

จากหน้าร้อน ตอนนี้อักก็รู้สึกเหมือนอุณหภูมิที่ผิวหนังของเขาถูกกระซากลดฮวบจนถึงจุดเยือกแข็ง ทั้งสีหน้าก็คงละลายหาย

กลายเป็นความซัดเผือด โดยเฉพาะตอนที่คนทักหลุดหัวเราะเสียงดังอย่างกลั่นไม่อยู่

“กุหมายถึงตัวมึงนะ ผอมเนอะ!”

“ไอ้---!”

ในที่สุดก็หลุดนิสัยจริง อักก็ผู้ใจร้อน ชี้โว้ยวาย และไม่ได้มั่นใจในตัวเองนัก กำลังแหวกทะเลหน้ากากและชุดคลุมคลุมหล่อเท่ที่พยายามถักสร้างมานาน

“แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่รักนะ” ไ้บ่าวادمือมาโอบหลังเขาก่อนดึงกลับไปเก็บสัมภาระของตัวเอง ไม่ได้ล้างมือด้วยซ้ำก็ค่อยๆ ถอยไปยังประตู

อักก็จะหันตาม ทว่าทันนี้ก็ดีกว่าก่อนว่าตัวเองยังไม่ ‘เรียบริ้อย’ จึงได้แต่เก้ๆ กังๆ ดึงตัวเองกลับหาโต เฉพาะสายตามองอีกฝ่าย เคลื่อนไกลออกไป ริมฝีปากสั่นด้วยความโกรธ ยังไม่สามารถปริเปิดเป็นคำที่อยากตะโกนได้

‘กุไม่ได้มองตุตมึง กุมองรอยสักมึงต่างหาก ที่นี้เขาไม่ให้สัก ไอ้ควาย!---’

ไซ้ ที่ทำไม่ได้ เพราะระยะที่ไกลขึ้นจนเห็นหน้าตรง และทั้งตัวกลับกระตุกอีกภาพขึ้นฉายในหัว

ไ้บ้านั่นคงไม่ทันสังเกตสีหน้าเขาที่ผลัดลงรวดเร็ว มันผิวปากเพลงเดิมอีกครั้งแล้วค่อยๆ หมุนลูกบิด ถอยตามรอยแยกของช่องประตูออกไป ก่อนปล่อยให้บานประตูไม้แดงหับตามเก่า

กึ่ง!

เสียงประตูกระแทกขอบไม่ถึงกับสะท้อนสะท้อนที่สะท้อนสะท้อนจริงแท้กลับเป็นความรู้สึก อันเกิดจากภาพที่ถูกฉายขึ้นในหัวนั้นต่างหาก

มัน...ใช่แล้ว!

เจ้าของร่างผมอบบาง ไหล่ไม่กว้างนักค่อนข้างลู่ลง รูปหน้ามี
ขากรรไกรชัด ทว่าเพราะความผอมทำให้แก้มตบจนมีร่องเส้นเชื่อม
จากใต้โหนกแก้มลงมาถึงช่วงคางมน ถ้าเพียงแต่เสยผมหยิกยุงนั้น
ขึ้นมัดไว้ด้านหลัง...

ไต่บ้านนั้นคือผู้ชายคนเดียวกันกับที่อ๊กก็เห็นเมื่อวันก่อน!

คนที่เหมือนฝ้าดูอยู่นอกประตูโรงเรียน แล้วพอเห็นวารถของ
น้ำสีทึบไหลลงมาชนกับรถของพวกจ่านรจ --- เห็นว่าอ๊กก็กำลัง
จ้องมองมัน---มันก็หมุนตัวกลับแล้วรีบดุ่มดั้นจากไป

-5-

**ตอนที่อ๊กก็ถลันกลับมารวมพลกับไอ้คันกับไอ้วัฒน์ มันทั้งคู่ยัง
ถกกันเรื่องเก่าไม่จบ**

“---สรุปว่าไอ้เด็กเปรตพวกนั้นมันใจมากกว่าไม่ใช่คำสาป”

“ถ้าไม่ใช่คำสาป ก็แสดงว่ามีคนพยายามทำให้มันเกิดเรื่องขึ้น
แบบนี้อันตรายนะ”

“อันตรายนะยังไงวะ”

ก่อนที่ไอ้วัฒน์จะตอบ อ๊กก็กระหืดกระหอบมาพูดแทน

“มันก็หมายความว่า คนทำจะก่อเรื่องร้าย ๆ กับนักเรียนของ
ศุภพลต่อไปอีกตามคำสาปในตำนานนะซีวะ!”

ตำนานที่ว่า หลังจากเหตุวิบัติในทายาทคนที่หนึ่งของศุภพล
ทนายประจำตระกูล และทายาทคนที่สาม ยังมีเหตุทำนองเดียวกัน
อุบัติตามมาอีกหลายหน แต่ละหนทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ
จนรายหลัง ๆ ถึงแก่ชีวิต นั่นเองเป็นเหตุให้บันทึกคำสาปกลับมี

น้ำหนักที่ทุกคนจำต้องรับฟัง และไม่มีใครกล้าขัดขืนอีกต่อไป

ไอ้คันท่าน้ำย่นพลางยกมือขึ้นจะเกาหัว แต่แล้วนึกขึ้นได้รีบกระตุกมือตัวเองออกก่อนจะทำผมเสียทรง นิ้วมือนั้นเปลี่ยนมาขยี้ผิวหน้าตัวเองไม่ให้เกิดรอยย่นด้วย “มันจะมีคนทำเรื่องบ้า ๆ แบบนี้ไปเพื่ออะไรวะ!”

“แล้วก็ใครที่คิดทำเรื่องบ้า ๆ นี้” ไอ้วัฒน์ขยี้คำถาม

อັกก์พ่นลมหายใจ กัดกราม “กูสงสัยอยู่คนหนึ่ง!”

เพื่อนทั้งสองดึงสายตามาที่เขาพร้อมเพรียง

อັกก์พยายามสุดลมระงับระทึก รูปเรื่องนักเรียนใหม่ที่ตัวเองได้เจอในห้องน้ำอาจารย์เมื่อครู เรื่องที่มันมาไหลด้อม ๆ มอง ๆ ในเหตุร้ายเมื่อวันก่อนพอดีพอดี แถมเมื่อเขาหันจ้อง มันก็รีบเดินหนี

“แปลกจริงด้วย” ไอ้วัฒน์พึมพำ

“มึงก็คิดเหมือนกันใช่ไหม” อັกก์พยักกับเพื่อน

ไอ้คันทันเป็นคนตอบ “ใช่ รูปทำไมมึงเข้าห้องน้ำอาจารย์วะ”

“เซี่ย!” เขาร้องเสียงสูง “นั่นประเด็นเหรอ!”

“แล้วมึงกะทำไง” ไอ้วัฒน์ไม่ใช่คนสนใจ ‘น้ำ’

“ถ้าเป็นอย่างที่เราคิดจริง ๆ กูว่าปล่อยไว้ไม่ได้ ต้องรีบตามหา มันให้เจอก่อนที่มันจะลงมืออะไรต่อไป” เขาตอบ

ไอ้วัฒน์พยักหน้าเห็นด้วย “งั้นมึงตรวจแถวหน้าโรงเรียนอีกที กูกับไอ้คันทันจะแยกกันไปข้างโน---ผู้ชายตัวผอม ๆ เตี้ยเท่า ๆ ปากมึง แล้วก็หัวหยิก ๆ ใช่ไหม”

“อือ”

“เค”

กำลังจะออกก้าวพร้อมกัน ไอ้คันทันยังไม่วาย “สรุปกูก็ยังไม่ว่าใจอยู่ดี”

“ว่าทำไมไอ้อั๊กก็เข้าห้องน้ำอาจารย์ ส่วนมึงไม่เคยได้เข้า
อะนะ” ขนาดไอ้วัดมันยังเริ่มรำคาญ

“ลัลล!” ไอ้คันทบถ “กูมีสาระว้ย!”

“มึงไม่เข้าใจอะไร” อักก็พยายามไกล่เกลี่ย

“กูไม่เข้าใจ ทำไมพวกเราจะต้องไปเสียแรงตามเองด้วย แทนที่
จะไปบอกอาจารย์ให้เรียกพวกนักการภารโรง หรือแม่บ้านช่วยกัน
ตามหา เร็วกว่า แถมไม่ต้องวิ่งให้เหนื่อยด้วย”

“เออ ก็ถูกของมึง” ไอ้วัดมันเพิ่งนึกได้

แต่อักก็เสียงแข็ง “ไม่ได้!”

เขาตอบสายตางงววยของเพื่อนทั้งคู่ “พวกมึงก็รู้ว่าเดี๋ยวนี้
สถานะสารวัตรนักเรียนเป็นยังไง ถ้าเราสืบเรื่องแล้วหาทางแก้ได้
ก่อน แหม่งจะกลายเป็นผลงานขึ้นโบแดงที่ทำให้ทุกคนกลับมาให้ค่า
ตำแหน่งนี้เลยนะเว่ย---!”

“ไอ้อักก็!” ไอ้คันทบถเสียง “มึงนี่เพื่อเจ้าอธิบหาย! โลกแหม่ง
เปลี่ยนไปแล้ว มึงต้องยอมรับให้ได้ กูรู้ว่ามึงอยากตามรอยพีเมธ แต่
ว่าเดี๋ยวนี้ไม่มีใครเห็นหัวพวกเราแล้ว---”

“แต่กูเข้าใจนะ” ไอ้วัดมันกลับสวนความ หน้านิ่ง ดวงตาคุ่นคิด
ส่อแววเจ็บปวดเล็กน้อย

ไอ้คันทบถ “เข้าใจอะไรวะ”

“ไม่ใช่ความผิดของไอ้อักก็มันที่จะพยายามทำสิ่งที่ตัวเองมี
แพสชัน” คนตอบหันมาพยักหน้ากับเขาแน่น “ถึงจะเหนื่อย แต่
กูจะช่วยมึงเอง”

“ขอบใจวะ”

“มันจะต้องเป็นตำนานเว่ย” ไอ้วัดมันตบป่าเขา “เราต้องย้อน
ศรแบบที่ไอ้คนร้ายมันคิดนั้นละ ตำนานจะมีไว้เพื่ออะไรถ้าไม่ได้

ทำให้มันเห็นผล!”

“เยี่ยม!” อັกก์กำมือชูพร้อมมัน

เฉพาะไอ้คันเท่านั้นที่กลอกตา “น้ำเน่ากันโคตร ๆ เลย สรุป!”

-6-

ระหว่างที่วิ่งผ่านไปในหมู่เด็กนักเรียน มวลอากาศเคลื่อนผ่าน ผิวหน้าคล้ายจะกระพือเป็นสายลม แต่ถึงอย่างไรก็ไม่ไหลแบบเดียวกับที่อยู่ใต้แดดนั้น...

น่าแปลก ทั้งที่สายตาวาดหาไอ้บ้านั้นไปทุกมุมตึก กระทั่งผีเท้าก็เร่งลุไปโดยรอบ ทว่าในสายตาของอັกก์ เห็นสภาพบรรยากาศ โกลาหลช่วงใกล้เข้าแถว กลับคล้ายมีแผ่นฟิล์มทาบทับอยู่เบื้องบน

ภาพความสดกระจ่างของใบไม้เขียวข่มในเรือกสวนกลางแจ้ง ครั้นแหงนคอตั้งบ่าจะเห็นท้องฟ้าเป็นสีฟ้าสด เมฆเลื่อนและนกกลา แขนของเขาก็ชูอยู่เหนือหัวเรingers นั้นไง มีเสียงหัวเราะ เสียงของเขากับพ่อ พ่อที่พาเขาขี่คอวิ่งเล่น

‘พ่อเมื่อยแล้ววะ’

‘ขี่ไหล่ขี่ก็ได้’

แล้วร่างน้อยของเขาก็ถูกโอบอุ้มสลบไปยังไหล่ของพี่สาว พี่ตัวใหญ่กว่าเขามาแต่เด็ก เพิ่งจะไม่กี่ปีกี่ให้หลังนี่เองที่อັกก์เริ่มโดดหัน --- หมายถึงหันแค่ตัว แต่หลาย ๆ อย่างเขาก็รู้สึกว่พี่โตกว่าเขามากเสมอ แม้ปากจะทะเลาะกันไม่ขาด แต่เจ้าตัวก็เป็นคนที่เขานับถือและยึดเป็นแบบอย่าง แทบจะเหมือนแม่คนที่สองเลย

เมื่อพี่คบกับพี่เมธ พี่เมธจึงกลายเป็นภาพจำที่ทำให้อັกก์พุ่มเททุกอย่าง *ต้องเป็นสาววัยรุ่นนักเรียนให้ได้!* ไม่ใช่เพียงเพราะมัน

จะช่วยเพิ่มโพรไฟล์ในพอร์ตโฟลิโอเวลายื่นเข้าคณะในมหาวิทยาลัย และแม้ในวันที่ตำแหน่งนี้แทบไม่มีความหมายอีกแล้วในสายตาของนักเรียนอื่น

น่าแปลก แค่กลิ่นนั่นเอง กลิ่นแดด อาบมากับกลิ่นเหงื่อของพ่อ และของพี ผสมกับกลิ่นดินในสวนผลไม้ที่บ้านตราด จู่ๆ หยดน้ำที่ไหนไม่รู้ก็หลั่งมาขังในดวงตา

มันหายไปนานแล้วนะ อารมณ์ใจหายและแสนคิดถึงอย่างนี้ ทำไมจู่ๆ ถึงกลับมารู้สึกแบบนี้อีกล่ะ เขาไม่ใช่เด็กๆ แล้ว ไม่ควรจะเศร้าเพียงเพราะถูกจับมาเรียนโรงเรียนไกลบ้าน มาตั้งคำถามว่าทำไมเราถึงไม่อาจเรียนโรงเรียนใกล้บ้าน เพื่อจะได้อยู่พร้อมกันพ่อแม่ และลูกอีกสองคนได้...

‘---ที่ของเรามันดีอยู่แล้ว---’ จู่ๆ เสียงนกร้องไกลๆ กลับได้ยินคล้ายเสียงในห้องเมื่อครู

‘---เราคงต้องเผชิญชะตากรรมไปลำพัง ในเมื่อตลอดมาไม่เคยคิด ไม่เคยแม้แต่สงสัย---’

‘---เราจะรู้ได้ยังไงว่าวันหนึ่งเรื่องไกลตัวมันจะไม่วกกลับมาใกล้ตัวเรา---’

รอยขึ้นๆ ที่หางตาระเหยหาย ทิ้งไว้แต่ตะกอนร้อนใจเพราะเพิ่งตระหนัก

จริงด้วย ไอ้คนแปลกหน้าคนนั้น ถ้าอັกกก็ไม่ทำใจเย็นหรือวางใจมันแต่แรก วิ่งตามไปจับไว้ แล้วคาดคั้นว่ามันมาที่โรงเรียนทำไม หรือเห็นอะไรบ้าง อย่างน้อยวันนี้ก็คงไม่เกิดเรื่อง

มันกลายเป็นเด็กใหม่ในศุภพโลชนะนี่!

ถ้ายังปล่อยให้ไ้อบ้านนั้นลอยนวลอยู่ที่นี้ต่อไป จะเกิดอะไรขึ้นบ้าง เขายังไม่แน่ใจ

สายตากวาดลานไปทั่ว ถึงตอนนี้อั๊กก็วิ่งกลับมายังจุดแรกเริ่ม
อีกหน แต่ยังคงไม่มีเงาคนเป้าหมาย *มันหายไปไหนนะ
หายไปทำอะไร!*

หัวใจสะท้อน ให้ถึงอย่างไรนี่ก็คืองานหลักของสารวัตร-
นักเรียน ถ้าเขาพลาด มันคงเป็นรอยต่างไปตลอดชีวิต
แต่ไม่มี *ไม่มีมันจริง ๆ!* ใบบ้านนั้นไม่ได้ซ่อนตัวอยู่ในโซนที่เขา
แบ่งงานมาตามหา

ในที่สุด หลังเพลงชาติจบลง ใค้ค้นกับใค้วัฒน์ก็กระหืด-
กระหอบกลับมาหาเขายังที่นัดหมาย สีหน้าของทั้งคู่ประกาศชัดว่า
ผลเป็นเช่นไร

“ถ้าชุดเครื่องแบบศุภพลไปก็ซื้อนักเรียนเหมือนสมัยก่อน เรา
ก็คงตามตัวมันง่ายกว่านี้!”

อั๊กก็กัดฟันเจ็บใจ การแสดงซื้อนักเรียนบนนอกชุดยูนิฟอร์มที่
ถูกยกเลิกไปก็เป็นอีกผลงานของใค้พวกช่างประท้วงนั่นละ หว่าไม่
ปลอดภัยกับเด็ก ละเมิดเด็ก ทำเหวอะไรไม่เข้าทำ แล้วเป็นไงล่ะ พอ
เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นมา ใครจะรับผิดชอบ!

“รหัสนักเรียนก็มี มึงไม่รู้จำจ้มาเอง” ความมีเหตุมีผลของ
ใค้วัฒน์ขัดใจเขาเสมอ

“หรือมึงจะไปให้อาจารย์ประกาศช่วยตามหาใบบ้านี่”

อั๊กก็ไม่ต้องขยับปาก ใค้วัฒน์ก็เป็นฝ่ายตอบใค้ค้น “มึงจะ
ประกาศว่าอะไร หาผู้ชายผมหยิก ๆ ตาลอย ๆ มีรอยสักที่ตูดเหวอ”

คนถามไม่รอให้อั้ค้นตอบกลับ ก็หันมาบอกอั๊ก “มึงนี่ก็ไม่
ออกแล้วจริง ๆ ไหม้ย ว่าใบบ้านนั้นมีอะไรเป็นจุดเด่นอีก”

กลืน...

กลืนหอมแดด...

แน่ละ ใครจะไปบอกแบบนั้นได้

“ไม่มี” เขาตอบหัวน

“นั่นเราก็ต้องปล่อยมันไปก่อน” ใ้ฉัฒน์สรูป “หวังว่ามันจะไม่ก่อเรื่องอะไรอีก --- หมายถึงถ้ามันเป็นคนร้ายจริง ๆ นะนะ”

คำตัดสินของใ้ฉัฒน์มักเป็นที่สุด แม้แต่อักก็ก็ต้องยอมรับว่าเหตุผลของมันยากจะแย้งได้

หลังจากช่วยอาจารย์ระบายพวกนักเรียนมาสาย พวกเขาพากันกลับขึ้นห้อง คาบแรกเป็นโฮมรูม อาจารย์ศินน่าจะเข้ามาคุยกับเด็กในห้องแล้ว

เลื่อนประตูกระจกด้านหน้า ไ้ฉัฒน์ของเครื่องปรับอากาศชานออกมาพอให้รู้สึกสดชื่น ใ้ฉัฒน์เป็นคนร้องบอกอาจารย์ “ขออนุญาตครับ!”

อาจารย์ศินกำลังยืนอยู่ที่หน้าห้อง สีหน้าเหนื่อยใจตอนที่อยู่ในห้องปกครองนั้นถูกกลบด้วยรอยยิ้มขึ้น ยิ้มที่ทำให้พวกเด็กผู้ชายแขวจนอื่ก็ก็ต้องทำตัวเป็นองครักษ์พิทักษ์อาจารย์บ่อย ๆ แกหันมาพยักให้ กลับเป็นอื่ก็ที่ก้าวขาไม่ออก

“เฮ้ย” ใ้ฉัฒน์ดูจะสัมผัสได้ถึงความผิดปกติของเขา “มึงเป็นอะไร”

เสียงเบา ๆ ของมันพลอยเรียกใ้ฉัฒน์หันมา ต่อเมื่อเห็นว่าสายตาของอื่ก็กำลังจ้องซึ่งไปยังมุมหลังห้อง มันกับใ้ฉัฒน์จึงลากสายตาดตาม ก่อนจะเบิกตาและก้าวขาไม่ออกพร้อมกัน

“หัวหยิก” เสียงใ้ฉัฒน์

“ตาลอย ๆ” เสียงใ้ฉัฒน์

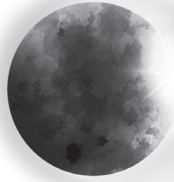
อื่ก็กลืนน้ำลาย รับลูกทั้งที่ยังไม่ขยับ “เป๊ะเลย!”

ใช่แล้ว ใ้ฉัฒน์เจ้าของกลืนแต่นั้น!

จากที่ไกลลิบ ๆ มันเวียนมาบังเอิญเข้าห้องน้ำห้องเดียวกัน
แล้วถึงตอนนี้ มันก็โผล่มาเรียนในห้องเดียวกับเขา ที่นั่งแทบจะติด
กับเขา!

ไอ้หัวหยิกนั่งกอดดอกพิงผั่งตรงโต๊ะข้างหน้าต่าง ฟุ้งสายตา
ตรงไปที่อีกที่เช่นกัน ตาลอยเศร้าคู้้นั้นกลับสะประกายบางอย่าง เช่น
กันกับรอยยิ้มตรงมุมปาก

รอยยิ้มอันเปี่ยมด้วยเลศนัย

ไอ้คันเป็นคนยิ้มตลก ยิ้มเหมือนเด็กเล็ก ๆ ทั้งที่จริงมันนิสัยหัวงูเหมือนตาแมว

ลองนึกภาพดู มันเป็นผู้ชายรูปร่างใหญ่เหมือนคิงคอง ตีदनิสัยข่มไหล่ลงมาบ่อย ๆ ให้สูงเท่าเพื่อน --- ไหล่กว้างที่ยิ่งดูกว้างเพราะเครื่องแบบนักเรียน เวลาเดิน ไหล่นั้นจะเอียงไปมาทำให้ดูเหมือนคิงคองเข้าไปใหญ่ แล้วแขนขาของมันก็ยาวดูเก้งก้างเกะกะยกเว้นตอนที่อยู่ต่อหน้าสาว ๆ มันจะรู้ทันที่ว่าควรเอามือวางไว้ตรงไหนเพื่อให้ดูดี นี่แหละ อักก็กับไอ้วัฒน์ถึงไม่เรียกชื่อจริง ๆ ของมันไม่ใช่ทั้งครรรลอง แล้วก็ไม่ใช่ทั้งไอ้ลอง แต่เป็นไอ้ ‘คัน’

‘ไอ้พวกท่า ป้ากูสุดซ่าห์ตั้งชื่อว่าลองเพราะงูยาว’

มันไม่ระบุน่าอะไรยาว แต่เป็นอันเข้าใจกันดี ถ้าคุยเข้าไปในโทรศัพท์มือถือของมัน ก็จะพบแต่รูปเซ็กซี่ หรือไม่ก็คลิปวิดีโออย่างว่า

ตอนนั้น ด้วยหน้าเรียบ ๆ เหมือนทุกที ไอ้วัฒน์ตอบแทน ‘พ่อสุดซ่าห์ตั้งชื่อว่าลองเพราะงูยาว’

‘คว-!’

ทั้งอักก็และไอ้วัฒน์ต่างตีความว่านั่นคือคำด่า ไม่ใช่คำระบุนะ

ไอ้คันมีรูปหน้าทรงรีแบน ๆ คิ้วใหญ่แต่สีจาง กอปรกับดวงตา

เป็นขีตเล็กไม่มีชั้น และริมฝีปากค่อนข้างหนาสีชมพูอ่อน ใบหน้าจึงยิ่งดูจืดไร้การจดจำ จะมีก็แต่จมูกใหญ่คล้ายลิงจมูกงวงเท่านั้น ทำให้มันดูโดดเด่น

หน้าจืด ๆ ของไอ้คันควรจะทำให้มันดูอ่อนเยาว์ เจียมเจียม แต่เพราะเชื้อสายจากเสี้ยใหญ่ผู้เป็นพ่อ นอกจากชี้หลิผู้หญิงไปทั่ว มันจึงพร้อมมีเรื่องกับพวกผู้ชายแก๊งอื่นตลอดเวลา ถ้าไม่มีอื่อกก็กับไอ้วัฒน์คอยเคลียร์และดึงสติให้ ไอ้นี้คงโดนตีตายไปนาน

พวกเขาทั้งสามรู้จักกันตั้งแต่ ม.ต้น ค่าที่รูปร่างสูงใหญ่ สมัยนั้นจึงถูกจับให้นั่งหลังห้องด้วยกัน ไอ้คันไม่ค่อยตั้งใจเรียน ชี้เกียจอ่านหนังสือ แต่มันกลับสอบได้คะแนนดีไม่เคยตก ทั้งที่ไม่เคยโกงข้อสอบเลยสักครั้ง

จะเรียกว่าหัวดีมัย---ก็ไม่เชิง

คุณจะเห็นว่าไอ้นี้มีตรรกะเหม่ง ๆ วิธีคิดของมันก็ออกจะเพี้ยน ๆ อื่อกก็เคยได้ยินมันพยายามทำความเข้าใจสูตรเลขด้วยทรวดทรงสาว พยายามเข้าถึงไวยากรณ์ภาษาอังกฤษด้วยไดอะล็อกหนังอาร์ตต่างประเทศ เข้าใจเรื่องแรงโน้มถ่วงผ่านทรวดทรงสตรีรุ่นใหญ่ ฯลฯ เรื่องพวกนี้มันไม่ยอมบอกใครนอกจากเพื่อนสนิท เพราะใคร ๆ ชอบคิดว่ามันบ้า

แน่นอน อื่อกก็เองก็คิดว่ามันบ้า เขายังปากไว้ทันตอนที่ไอ้วัฒน์พยักหน้าบอก

‘กูก็กำลังพยายามทำความเข้าใจมึงด้วยเสียงตดเหมือนกัน’

ถึงจะเป็นอย่างนั้น แต่ข้อดีของไอ้คันคือมันเป็นคนรักใคร่รักจริง เหตุผลที่มันกล้าบิปรากเรื่องความคิดเพี้ยน ๆ นี้กับเพื่อนก็เพราะมันรักพวกเขา กับคนที่มันรัก ไอ้คันจะจริงจัง และจริงจังขนาดตายแทนได้เลย การสมัครเป็นสรวีตรนักเรียนนี่ก็เช่นกัน ในขณะที่

ไอ้วัฒน์ลั้งเลสองนาน ไอ้คันตักปากรับคำทันทีที่รู้ว่ำนั่นคือความฝัน
จริงจังของอ๊กก็ และเขาจะทำได้ไม่สมบูรณ์หากขาดทีมเวิร์กที่ดี

ไอ้คันไม่เคยเหมือนคนอื่น มั่นใจใหญ่ โฝงผางอย่างกล้าหาญ
มีแค่บางเรื่องเล็กๆ เท่านั้นทำให้มันพลาดประหม่า

ถ้าไอ้พวกเด็กช่างประท้วงรู้เข้า คงได้หยิบชูเอาเป็นประเด็น
อีกแน่ แต่สำหรับอ๊กก็และไอ้วัฒน์ ความประหม่า นั้นถือเป็นเรื่อง
ไม่เป็นเรื่อง

ก็ได้แต่หวังว่ามันจะไม่เป็นเรื่องไปตลอดละนะ